

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2014/0013 van 14 januari 2014
in de zaak 1213/0629/SA/3/0594

In zake: mevrouw **Beatrijs VANDEPUTTE**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Inke DEDECKER
kantoor houdende te 3600 Genk, Jaarbeurslaan 19/31
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **LIMBURG**

vertegenwoordigd door:
de heer Tom LOOSE

verwerende partij

*Tussenkomen
partijen:*

1. de heer **Henri TROUWERS**
2. mevrouw **Brigitte KEIBECK**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Ludo GEUKENS
kantoor houdende te 3700 Tongeren, Moerenstraat 1
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 28 mei 2013 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 17 april 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen partijen tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Tongeren van 11 januari 2013 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomen partijen een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het verbouwen van een zonevreemde woning.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 3700 Tongeren, Heideweg 55 en met als kadastrale omschrijving afdeling 18, sectie B, nummer 174K.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek van de tussenkomende partijen betreffende de vordering tot schorsing is vervat in hun verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 12 november 2013, waar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Inke DEDECKER die verschijnt voor de verzoekende partij, de heer Tom LOOSE die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Ludo GEUKENS die verschijnt voor de tussenkomende partijen, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

1.

De heer Henri TROUWERS en mevrouw Brigitte KEIBECK verzoeken met een verzending per taxipost Secur van 17 juli 2013 om in het geding te mogen tussenkomen. De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 6 augustus 2013 de tussenkomende partijen toegelaten om tussen te komen in de debatten betreffende de vordering tot schorsing en vernietiging.

2.

De Raad stelt vast dat de tussenkomende partijen, hoewel daartoe uitgenodigd met een brief van de griffie van de Raad van 16 oktober 2013, het verschuldigde rolrecht op 12 november 2013, bij het in beraad nemen van de vordering tot schorsing niet hebben betaald, minstens dat de betalingstermijn kennelijk manifest werd overschreden.

Gelet op het algemene rechtsbeginsel dat de strengheid van het decreet in geval van overmacht of van onoverwinnelijke dwaling kan worden gemilderd, krijgen de tussenkomende partijen evenwel de mogelijkheid om in hun schriftelijke uiteenzetting zoals bedoeld in artikel 4.8.19 VCRO en artikel 29, § 2 van het Procedurebesluit toelichting te geven over de redenen van de niet-tijdige betaling van het rolrecht en te duiden waarom deze redenen overmacht of onoverwinnelijke dwaling zouden uitmaken

3.

Voorgaande overwegingen verhinderen evenwel niet dat, mede gelet op het principiële voorlopig karakter van de in het kader van de beoordeling van een vordering tot schorsing gedane vaststellingen, dat de niet-betaling van het verschuldigde rolrecht door de tussenkomende partijen bij het in beraad nemen van de vordering tot schorsing tot gevolg heeft dat de tussenkomst onontvankelijk is voor wat de behandeling van de vordering tot schorsing betreft en derhalve geen rekening kan gehouden worden met de standpunten van de tussenkomende partijen bij de beoordeling ervan. De raadsman van de tussenkomende partijen kon op de

openbare zitting van 12 november 2013 immers geen redenen van overmacht of onoverwinnelijke dwaling aangaande de niet-betaling van het rolrecht geven.

IV. FEITEN

Op 19 december 2007 besliste de verwerende partij om een stedenbouwkundige vergunning te weigeren voor het verbouwen van de zonevreemde woning op het perceel. Zij stelde enerzijds vast dat de (voormalige) boerderij bij authentieke akte van 15 februari 1949 werd opgesplitst, dermate dat de constructie in kwestie een afzonderlijke woning (met eigen huisnummer) is ondanks het gegeven dat zij intern verbonden was met de aanpalende boerderijwoning met mogelijks gemeenschappelijk gebruik van welbepaalde ruimten. Anderzijds was zij van oordeel dat de aanbouw aan de linkerzijde niet als woonruimte of woningbijgebouw in aanmerking kwam, zodat de aanvraag een volumevermeerdering van meer dan honderd procent betrof.

Op 3 oktober 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dienen de tussenkomenende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Tongeren een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het verbouwen en uitbreiden van een zonevreemde woning”*. Dit betreft een gewijzigd ontwerp.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 5 april 1977 vastgestelde gewestplan ‘St. Truiden-Tongeren’ gelegen in agrarisch gebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 18 oktober 2012 tot en met 16 november 2012, worden twee bezwaarschriften ingediend door de verzoekende partij.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling, brengt op 22 oktober 2012 een ongunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Tongeren weigert op 11 januari 2013 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomenende partijen en motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

Toetsing aan de regelgeving en de stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften

1) Ligging volgens de plannen van aanleg + bijhorende voorschriften

Overwegende dat de aanvraag volgens het bij Koninklijk Besluit van 5 april 1977 goedgekeurd gewestplan “Koninklijk besluit van 5 april 1977 - Gewestplan Sint-Truiden-Tongeren” gelegen is in agrarische gebieden ;

Overwegende dat in deze gebieden de stedenbouwkundige voorschriften gelden van het KB van 28/12/1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen;

2) Overeenstemming met dit plan / afwijkingsbepalingen

Overwegende dat de voorgestelde bestemming hiermee niet in overeenstemming is;

Overwegende de afwijkingsbepalingen van **art. 4.4.10. en art. 4.4.11 van de VCRO**

...

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

...

2) Beschrijving van de bouwplaats, de omgeving en de aanvraag

De aanvraag betreft de verbouwing en uitbreiding van reeds geruime tijd leegstaand woongedeelte, dat deel uitmaakt van een vierkantshoeve, die gelegen is in een zonevrije wooncluster nabij de dorpskern van de deelgemeente Overrepen. De plannen voorzien eveneens in de regularisatie afbraak bijgebouwen.

...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Overwegende dat de aanvraag tot uitbreiding en verbouwing van deze zonevrije constructie o.i. niet voldoet aan de afwijkingsbepalingen betreffende het verbouwen en uitbreiden van zonevrije woningen; dat om in aanmerking te komen deze woning dient geacht hoofdzakelijk vergund en niet verkrot te zijn;

Overwegende dat het gebouw niet beschouwd kan worden als hoofdzakelijk vergund en niet verkrot; dat volgens de VCRO o.a. 90% van het volume vergund moet zijn; dat de onvergunde bijbouw links +/- 140m³ bedraagt; dat er constructie zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning werden afgebroken (bakhuis); dat het vergund hoofdvolume slechts 378m³ bedraagt; bijgevolg is niet voldaan aan art. 4.4.10 en 11;

Overwegende dat er geen bewijzen zijn bijgebracht waaruit blijkt dat het bestaande volume niet verkrot is;

Overwegende dat de aanvraag de verbouwing en uitbreiding betreft van een woning, die duidelijk een gedeelte was van een bestaande hoevewoning opgericht in 1914. In het verleden werd de hoeve opgesplitst in 2 delen. In de akte van deling (1949) spreekt men over een afsplitsing van een gedeelte woonhuis m.n. 'keuken en bakkershuis';

Overwegende dat volgens de gegevens beschikbaar bij de dienst burgerzaken dit gedeelte bewoond zou zijn tot 1988; dat ons inziens de toenmalige bewoners familie waren (Roeflaers Willy, nr. 55 en Roeflaers Martin, nr. 53); dat in het verleden inderdaad een huisnummer is toegekend maar dit feit heeft geen rechtsgevolgen; dat niet aangetoond kan worden dat de 2 woongedeeltes afzonderlijk hebben gefunctioneerd;

Overwegende dat uit de plannen duidelijk blijkt dat deze zogenaamde woning geen enkele woonkwaliteit bezit; geen badkamer; enkel toegankelijk langs een achterdeur; een zogenaamde keuken, die enkel langs een zijdeurtje is te bereiken en de slaapkamers blijken niet bereikbaar te zijn via een interne trap; dat uit een onderzoek ter plaatse (in 2006) door onze dienst ruimtelijke ordening afgeleid wordt dat dit gedeelte niet afzonderlijk gefunctioneerd heeft; uit onderzoek blijkt tevens dat dit gedeelte van de hoeve (Heideweg 55) geen aansluiting op elektriciteit of water heeft; dat uit bovengaan geconcludeerd kan worden dat dit gedeelte van de hoeve niet beschouwd kan worden als een afzonderlijke wooneenheid;

Overwegende dat door de voorgestelde verbouwing; deze markante vierkantshoeve wordt opgesplitst in 2 duidelijke aparte eenheden waardoor het monumentale karakter en de beeldwaarde van hoeve dreigt verloren te gaan waardoor deze geplande werken een negatieve invloed zullen hebben op deze landelijke omgeving;

Overwegende dat er tijdens de periode van openbaar onderzoek door bekendmaking 2 bezwaren werden ingediend; dat deze bezwaren door het CBS gegrond en ontvankelijk werden verklaard;

...

De tussenkomende partijen tekenen tegen deze beslissing op 28 januari 2013 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 25 maart 2013 om dit beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 26 maart 2013 beslist de verwerende partij op 17 april 2013 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Gelet op het onderzoek dat ter plaatse werd ingesteld;

Gelet op het eensluidend verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 25 maart 2013;

...

Overwegende dat de aanvraag ertoe strekt een stedenbouwkundige vergunning te verkrijgen voor het verbouwen en uitbreiden van een zonevreemde woning aan de Heideweg te Overrepen, Tongeren;

dat deze woning als ‘woonhuisdeel met aanhorigheden’ werd afgesplitst van de constructies op het aanpalende perceel, waarmee zij oorspronkelijk één hoeve vormde; dat de aanvraag enerzijds de regularisatie van de sloop van aanhorigheden betreft, en anderzijds de verbouwing en uitbreiding van het resterende woonvolume;

Overwegende dat de aanvraag overeenkomstig het bij koninklijk besluit van 5 april 1977 goedgekeurd gewestplan Sint-Truiden-Tongeren gesitueerd is in een agrarisch gebied; dat er voor het deel van het gemeentelijk grondgebied, waar het perceel gelegen is, geen goedgekeurd ruimtelijk uitvoeringsplan of bijzonder plan van aanleg of een vergunde niet-vervallen verkaveling van toepassing is;

dat de agrarische gebieden, overeenkomstig artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, bestemd zijn voor de landbouw in de ruime zin; dat behoudens bijzondere bepalingen de agrarische gebieden enkel mogen bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfgelegenheden voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven;

dat de aanvraag niet in overeenstemming is met bovenvermelde bestemmingsvoorschriften;

dat overeenkomstig artikelen 4.4.10 – 4.4.15 VCRO inzake het verbouwen en/of uitbreiden van bestaande hoofdzakelijk vergunde en niet verkrotte zonevreemde woningen afwijkingsmogelijkheden van bepaalde stedenbouwkundige voorschriften gelden;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 4.3.1 VCRO een vergunning kan worden verleend indien het aangevraagde verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening;

...

Overwegende dat, inzake het aspect of het voorwerp van de aanvraag al dan niet een bestaande woning betreft,

na onderzoek van het dossier met de nieuwe en aanvullende elementen ten opzichte van de bovenvermelde beslissing van de deputatie van 19 december 2007, blijkt dat het eerdere standpunt van de deputatie inzake het statuut van het eigendom van de aanvrager als zijnde een afzonderlijke woning kan gehandhaafd blijven;

dat immers bij authentieke akte van 8 augustus 1938 de kadastrale percelen met nummers 178b en 179a werden verkocht als 'huis met tuin'; dat het perceelnummer 178b ontstaat bij de aanpassing van de kadastrale schets, schetsjaar 1904, en het bebouwde deel betreft (nr. 179 was onbebouwd achterliggend met een doorsteek tot aan de weg, tussen de nrs. 178b en 174a); dat het perceelnummer 179a ontstaat bij de aanpassing van de kadastrale schets, schetsjaar 1921; dat hierbij het belendende perceel 174b wijzigt tot 174c (nr. 179a paalt niet meer aan de weg); dat in de kadastrale schets schetsjaar 1926 het kadastrale perceel nr. 174c wijzigt tot 174d, waarbij de configuratie van kwestieuze hoeve tot stand komt (U-vormig complex met voorgevelbreedte 25.70m, vrijstaand bijgebouw op het binnenerf –op de plaats van de in huidig dossier genoemde bakkersoven);

dat bij authentieke akte van 15 februari 1949 dit hoeve-complex werd opgesplitst; dat volgens het bij de akte horende plan aan linkerzijde onder lot I een gedeelte wordt afgesplitst, in de akte omschreven als een gedeelte huis (keuken en bakhuis); dat het verkochte goed ruimer is dan louter de omschrijving 'keuken en bakhuis': dat het bakhuis de vrijstaande achterbouw betreft, dat de 'keuken' het gedeelte hoofdbouw betreft met een bebouwde oppervlakte van 6.55m X 7.68m, omvattende 2 bouwlagen onder een zadeldak, met een kelder, gelijkvloers 2 vertrekken en een opkamer, op de verdieping 4 kamers en nog een zolder onder de dakkap; dat dit deel 'keuken' een bouwvolume van circa 378m³ heeft;

dat in de kadastrale schets schetsjaar 1949 de percelen nr. 172b en 174d worden opgedeeld in nrs. 172c, 172d, 174e, 174f en 174g; dat perceel nr. 174g overeenstemt met voormeld lot I en een deel van het perceel betreft dat het voorwerp van huidige aanvraag uitmaakt;

dat in de kadastrale schets schetsjaar 1981 de percelen nrs. 174g (het in 1949 afgesplitste deel), 178b (het in 1938 verkochte huis) en 179a (de onbebouwde achterliggende tuin) worden samengevoegd tot nr. 174k; dat het perceel met dit nummer het voorwerp van huidige aanvraag uitmaakt;

dat volgens de inschrijvingen in de gemeentelijke bevolkingsregisters voor nr. 55 een regelmatige bewoning heeft bestaan, van voor de inwerkingtreding van de stedenbouwwet (1962) tot op datum van 24 november 1988 (sedertdien leegstaand);

dat gebruikelijke uitrustingen en comfortvoorzieningen anno 2013 (criteria die in het dossier gebruikt worden om te stellen dat huidig pand geen woning betreft) inderdaad midden vorige eeuw niet voorhanden zullen geweest zijn;

dat volgens eigen ingewonnen inlichtingen bij de administratie van het kadaster op basis van de fiches nr. 233/E, bij een heropmeting in 1996 het goed omschreven werd als oude werkmanswoning met vervallen stallingen, waarbij de aanbouw links (onder het lessenaarsdak) niet als woonruimte in rekening werd genomen;

dat bij authentieke akte van 5 april 2004 het perceel nr. 174k door aanvragers werd aangekocht als woonhuis met aanhorigheden; dat voorafgaand aan deze akte in de briefwisseling met de instrumenterende notaris, zowel door de administratie van het Registratiekantoor Tongeren als door de administratie Vlaamse Gemeenschap, Afdeling ROHM Limburg – Huisvesting, het goed Heideweg 55 als woonhuis werd vermeld;

dat dit goed tot op heden administratief als een afzonderlijke woning is gekend;

dat het feit dat het nu nog bestaande pand intern verbonden was met de aanpalende woning met mogelijk gemeenschappelijk gebruik van bepaalde ruimten geen afbreuk doet aan bovenvermelde gegevens, en eventuele onderlinge erfdienstbaarheden betreft; dat rekening houdende met al deze elementen de bestemming van de nog bestaande constructie als een woning te beschouwen is zoals dit begrip in art. 4.1.1.16° VCRO is gedefinieerd, namelijk elk onroerend goed of het deel ervan dat hoofdzakelijk bestemd is voor de huisvesting van een gezin of alleenstaande;

Overwegende dat inzake de toepassing van de basisrechten voor zonevreemde constructies de algemene bepalingen VCRO het volgende stellen:

“...Art. 4.4.10. §1. Deze afdeling is van toepassing op vergunningsaanvragen die betrekking hebben op hoofdzakelijk vergunde en niet verkrotte zonevreemde constructies, met uitzondering van publiciteitsinrichtingen of uithangborden. Het voldoen aan de voorwaarden, vermeld in het eerste lid, wordt beoordeeld op het ogenblik van de eerste vergunningsaanvraag tot verbouwen, herbouwen of uitbreiden, of, in de gevallen, vermeld in onderafdeling 3 en 4, op de vooravond van de afbraak, de vernietiging of de beschadiging.

§2. De basisrechten van deze afdeling zijn van toepassing in gebieden, geordend door een ruimtelijk uitvoeringsplan of een plan van aanleg, Art. 4.4.11. Bij de afgifte van een vergunning op grond van deze afdeling geldt de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening, vermeld in artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, onverkort. Deze toetsing gaat in het bijzonder na of het architecturaal karakter van de verbouwde, herbouwde, uitgebreide of herstelde constructies behouden blijft... “;

dat derhalve het hoofdzakelijk vergund en niet verkrot zijn op het ogenblik van de eerste vergunningsaanvraag tot verbouwen, herbouwen of uitbreiden te beoordelen is; dat in casu de eerste vergunningsaanvraag het dossier betreft waarover de deputatie op 19 december 2007 heeft beslist;

dat hoofdzakelijk vergund in art. 4.1.1.7° VCRO wordt gedefinieerd als een stedenbouwkundige vergunningstoestand, waarbij geldt dat “...a) bedrijven en hun constructies slechts hoofdzakelijk vergund zijn indien de voor een normale bedrijfsvoering noodzakelijke constructies vergund of vergund geacht zijn, ook wat de functie betreft,

b) overige constructies slechts hoofdzakelijk vergund zijn indien ten minste negentig procent van het bruto-bouwvolume van de constructie, gemeten met inbegrip van buitenmuren en dak, en met uitsluiting van het volume van de gebruikelijke onderkeldering onder het maaiveld en van de fysisch aansluitende aanhorigheden die in bouwtechnisch opzicht een rechtstreekse aansluiting of steun vinden bij het hoofdgebouw, vergund of vergund geacht is, ook wat de functie betreft...”;

dat verkrot in art. 4.1.1.15° VCRO wordt gedefinieerd als niet voldoen aan de elementaire eisen van stabiliteit;

dat uit de formulering van art. 4.1.1.7° VCRO duidelijk blijkt dat, in onderscheid met de definitie van het begrip bouwvolume in art. 4.1.1.2° VCRO, inzake woningen voor het criterium ‘hoofdzakelijk vergund’ het volume van de fysisch aansluitende aanhorigheden niet in aanmerking wordt genomen;

dat in casu bij de eerste vergunningsaanvraag de aanbouwen aan achterzijde ook reeds waren gesloopt; dat het echter duidelijk is uit de plantekeningen en zoals ook blijkt uit de inlichtingen van de bovenvermelde fiche nr. 233/E bij de administratie van het kadaster, dat deze aanbouwen aanhorigheden betreffen en niet kunnen worden beschouwd als deel uitmakend van het hoofdgebouw;

dat wat betreft het volume onder het lessenaarsdak aan linkerzijde deze aanbouw eveneens als een aanhorigheid te begrijpen is, om redenen van de bestemming (stallen),

het feit dat dit bouwdeel niet intern verbonden is met de woonruimten en dat het volume onderscheiden en ondergeschikt is aan het oorspronkelijke afgesplitste deel van de hoeve; dat verder zowel de beschrijvende nota bij de vergunningsaanvraag als het bezwaarschrift van de aanpalende eigenaar het erover eens zijn dat dit deel een niet-vergunde uitbreiding betreft; dat in tegenstelling tot wat beweerd wordt in de aanvullende nota's van de advocaat van de aanpalende rechterbuur, ook in rekening kan worden genomen dat er geen vergunning vereist is om een wederrechtelijke opgerichte constructie te slopen en op die wijze een einde te stellen aan een overtredingstoestand; dat dit concreet zou betekenen dat indien aanvrager onmiddellijk dit deel zou slopen er ter zake zeker geen tegenstrijdigheid meer zou gelden; dat de bewering dat voor de afbraak van wederrechtelijke constructies een vergunning vereist is, niet ernstig te noemen is;

dat het in aanmerking te nemen bruto-bouwvolume van de constructie dus het volume van het oorspronkelijke afgesplitste deel van de hoeve betreft $[6.55\text{m} \times 7.68\text{m} \times (6.20\text{m} + 2.65\text{m})/2 = \text{ca. } 378\text{m}^3]$, dat nog integraal aanwezig is en wordt geacht vergund te zijn, ook wat betreft de woonfunctie;

dat zowel uit vaststellingen en de foto's gemaakt bij het plaatsbezoek ter gelegenheid van de eerste vergunningsaanvraag in beroep, als uit het desbetreffend verslag/adviesnota aan de deputatie, blijkt dat deze constructie niet verkrót was; dat er voor dit deel inzake elementaire eisen van stabiliteit geen opmerkingen werden geformuleerd;

dat aan de toepassingsvoorwaarden van art. 4.4.10 is voldaan;

Overwegende dat het pand één geheel vormt met de rechts naastgelegen gebouwen, voorafgaand aan de vroegere opsplitsing als één hoeve bestaande; dat dit geheel op zijn beurt een onderdeel uitmaakt van een zonevreemde woonkorrel nabij de dorpskern van Overrepen;

dat de gebouwen op het rechts naastgelegen perceel aan buitenzijde in hun oorspronkelijke staat werden behouden;

dat het voorgestelde ontwerp het bestaande hoofdvolume integraal behoudt, zodat ook het oorspronkelijke volume van de hoeve als geheel bewaard blijft; dat het bestaande parement behouden blijft, gereinigd en opnieuw opgevoegd wordt; dat ook het uitzicht van de voorgevel behouden blijft;

dat de uitbreiding 3.50m achteruitspringt en dit volume met een lagere bouwhoogte ondergeschikt blijft aan het oorspronkelijke geheel; dat het materiaalgebruik is afgestemd op dat van het bestaande hoofdvolume; dat deze uitbreiding deels voorzien is ter plaatse van de vroegere bebouwing; dat deze achteruit gelegen aanbouw een overgang maakt naar de bouwlijn van de links naastgelegen woning; dat in het straatbeeld de voorgestelde uitbreiding enkel zichtbaar is aan linkerzijde van de hoeve; dat aan achterzijde de uitbreiding ca. 2.80m / 4.80m van de rechter perceelsgrens verwijderd blijft; dat met een kroonlijsthoogte van 2.50m -ongeveer even hoog als de tuinmuur die beide erven scheidt- en een dakhelling van 35° deze uitbreiding geen aanleiding geeft tot een noemenswaardige hinder van licht, bezonning of uitzicht voor de rechterbuur;

dat de uitbreiding bescheiden blijft en het authentieke architecturale karakter van de hoeve respecteert, zowel aan straatzijde als aan tuinzijde; dat het volume van de uitbreiding kleiner is dan het behouden bouwvolume van de bestaande constructie;

dat met de bestemming van een woongelegenheid het ontwerp geen aanleiding zal geven tot een merkbare wijziging van de mobiliteit in deze wooncluster;

dat het voorgestelde ontwerp verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening;

Overwegende dat met betrekking tot verbouwingen en uitbreidingen van bestaande

zonevreemde woningen de VCRO ter zake het volgende stelt :

> in art. 4.4.12: In alle bestemmingsgebieden geldt dat de vigerende bestemmingsvoorschriften op zichzelf geen weigeringsgrond vormen bij de beoordeling van een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning voor het verbouwen van een bestaande zonevreemde woning, op voorwaarde dat het aantal woongelegenheden beperkt blijft tot het bestaande aantal.

> in art. 4.4.15: Het uitbreiden van een bestaande zonevreemde woning is vergunbaar, voor zover het bouwvolume beperkt blijft tot ten hoogste 1.000 m³ en op voorwaarde dat het aantal woongelegenheden beperkt blijft tot het bestaande aantal.

De mogelijkheden, vermeld in het eerste lid, gelden niet in:

1° ruimtelijk kwetsbare gebieden, met uitzondering van parkgebieden;

2° recreatiegebieden, zijnde de als dusdanig door een plan van aanleg aangewezen gebieden, en de gebieden, geordend door een ruimtelijk uitvoeringsplan, die onder de categorie van gebiedsaanduiding "recreatie" sorteren...";

dat zoals hoger uiteengezet huidige aanvraag geen vermeerdering van het bestaande aantal woongelegenheden inhoudt;

dat volgens het statistisch formulier bij de aanvraag het totale volume van het gebouw na uitvoering der werken 718m³ bedraagt, wat minder is dan de het criterium van maximum 1.000m³; dat het perceel niet gesitueerd is in ruimtelijk kwetsbaar gebied of recreatiegebied;

dat de aanvraag niet strijdig is met de criteria vermeld in art. 4.4.12 en in art. 4.4.15 VCRO;

Overwegende dat het ongunstig advies van het Departement Landbouw en Visserij, dienst Duurzame Landbouwonwikkeling Limburg niet kan worden bijgetreden om reden dat het in hoofdzaak steunt op de beoordeling dat de bestemming van zelfstandige (tweede) woning niet wordt aangenomen; dat aansluitend bij de conclusie er evenwel afdoende tegemoet gekomen is aan de redenen voor de eerdere afwijzing van het beroep bij de deputatie;

Overwegende dat, wat betreft de regularisatie van de afbraak van aanhorigheden, overeenkomstig art. 13.2 van het betreffende uitvoeringsbesluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 (en latere wijzigingen) een stedenbouwkundige vergunning niet nodig is voor de volledige afbraak van vrijstaande bouwwerken of constructies, op voorwaarde dat aan al de volgende vereisten voldaan is:

"...1° het betreft geen kleine elementen en constructies, geïsoleerd of deel uitmakend van een geheel, die van belang zijn voor de kwaliteit van de leefomgeving, een volkskundige, historische of esthetische waarde hebben, als referentie dienen voor de bevolking van een buurt of wijk, of bijdragen tot het gevoel van een plaatselijke bevolking tot een bepaalde plek te behoren, zoals fontainen, kiosken, pompen, putten, kruisen, calvaries, veldkapellen, standbeelden, wegwijzers, schandpalen, grenspalen, mijlpalen, lantaarnpalen, uurwerken, klokkenspelen, zonnewijzers, hekkens, omheiningsmuren, luifels, graven, herkenningstekens van merkwaardige gebeurtenissen uit het verleden, balies, straatmeubilair, waterkunstwerkjes, bakhuizen, houtskeletbouw, koetshuizen, oranjerieën, priëlen, ijskelders;

2° het betreft geen gebouwen of constructies die opgenomen zijn in de inventaris van het bouwkundig erfgoed, opgesteld met toepassing van artikel 12/1 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten;

3° de grondoppervlakte bedraagt minder dan 100 vierkante meter...";

Overwegende dat, aangezien in de gesloopte bijgebouwen onder meer een bakhuis aanwezig was, de afbraak niet vrijgesteld was van vergunning;

dat het bijgevoegde bouwplan op het plan bestaande toestand geen maten aangeeft voor de reeds gesloopte bouwdelen; dat volgens de maatgegevens van de kadastrale fiche nr. 233/E, opgesteld naar aanleiding van de hermeting in 1996, de totale grondoppervlakte van de aangeduide en inmiddels gesloopte bijgebouwen ca. 92,25 m² bedraagt;

dat het pand niet opgenomen is in de inventaris van het bouwkundig erfgoed;

dat het bezwaar van de rechterbuur stelt dat aanvrager duidelijk de historische waarde van het bakhuis niet kende;

dat de bakkersoven niet zichtbaar was vanaf de straat; dat de bakkersoven niet tot het eigendom van de rechterbuur behoorde en er slechts voor een beperkte oppervlakte visueel waarneembaar was; dat in de bijkomende nota van de advocaat van de aanpalende rechterbuur wordt gesteld dat het bakhuis een aanhorigheid was, die verkrot was;

dat ook op het eigen perceel van de rechterbuur/bezwaarindiener een achtergebouw -dat volgens de kadastrale schets schetsjaar 1926 één geheel met de bakkersoven uitmaakte- verdwenen is; dat het bakhuis niet meer in zijn oorspronkelijk volume vrijstaand voorkwam maar dat er andere achtergebouwen waren aan aangebouwd; dat in deze gehele context de historische en volkskundige waarde van de vroegere bakkersoven in ruime mate moet gerelativeerd worden;

dat voor het overige het geheel van bouwvolumes van de bijgebouwen geen harmonisch voorkomen had maar eerder als een aaneenrijging van koterijen voorkwam;

dat om al deze redenen de sloop van de bijgebouwen inclusief de bakkersoven wel worden kan aangenomen;

Overwegende dat de advocaat van de aanpalende rechterbuur na kennisname van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar nog een bijkomende nota aan de deputatie heeft overgemaakt; dat in hoofdzaak verwezen wordt naar de eerder bijgebrachte argumentatie, met een beperkte specifieke repliek op de inhoud van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar;

Overwegende dat, buiten de hierboven gemaakte overwegingen, in antwoord op het bezwaarschrift van en de aanvullende nota's namens de rechterbuur nog kan worden gesteld

- dat de tuinmuur zoals voorgesteld op de plannen vanuit ruimtelijk oogpunt geen aanleiding tot opmerkingen geeft; dat de afwerkingswijze met een deksteen de bepalingen van het burgerlijk wetboek moet respecteren; dat stedenbouwkundige vergunningen steeds worden verleend onder voorbehoud van de betrokken geldende burgerlijke rechten en het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning geen enkele beslissing inhoudt betreffende de interpretatie of de omvang van burgerlijke rechten; dat betwistingen omtrent het al dan niet bestaan van zakelijke rechten op een perceel, de interpretatie en de omvang ervan tot de uitsluitende bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken behoren;*
- dat het gegeven dat de stad Tongeren het voorafgaand advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar niet heeft gevraagd, in graad van beroep niet verder relevant is; dat overeenkomstig art. 4.7.21 VCRO de deputatie bij het behandelen van het beroep de aanvraag in haar volledigheid onderzoekt; dat overeenkomstig de gevestigde rechtspraak zij hierbij in de plaats treedt zowel van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar als van het college van burgemeester en schepenen;*
- dat kadastrale gegevens inderdaad geen bindende waarde hebben; dat het echter gebruikelijk is dat kadastrale informatie ten titel van inlichting en als grond van vermoeden wordt aangenomen; dat authentieke akten wel een juridische bewijskracht hebben; dat de uitvoerige beschrijving van de door aanvrager*

bijgebrachte kadastrale schetsen erop gericht is enerzijds de analyse van de inhoud van deze akten en anderzijds de evolutie van de kadastrale perceelnummers te omschrijven;

dat er door of namens de rechterbuur geen bewijskrachtige stukken worden bijgebracht die in de plaats het tegendeel aantonen;

- *dat de stelling dat het aanvraagdossier cruciaal onvolledig is in de zin dat de afmetingen van de afgebroken constructies niet vermeld zijn terwijl die determinerend zijn voor de beoordeling of er in casu een vergunningsplicht geldt, niet kan worden bijgetreden; dat de voorstellingen van deze constructies op de plantekeningen wel op schaal zijn; dat ter zake het criterium van de oppervlakte niet geldt om reden dat er een bakhuis aanwezig was; dat de oppervlakte enkel in ondergeschikte orde en in vergelijking met de desbetreffende norm van 100 m² werd beschouwd en dat de inlichtingen met de maatgegevens van de kadastrale fiche*

nr. 233/E ter zake volstonden; dat voor de beoordeling van het in aanvraag voorgestelde ontwerp de maatvoering van de afgebroken constructies niet relevant is noch essentieel noodzakelijk is;

dat volgens verklaringen van aanvrager tijdens de hoorzitting de constructies pas werden gesloopt nadat de gemeentelijke bouwtoezichter ter plaatse was geweest en deze gesteld had dat er geen vergunning voor die afbraak vereist was;

Overwegende dat het voorgestelde ontwerp in overeenstemming is met de geldende voorschriften en verenigbaar is met een goede ordening van de plaats;

Overwegende dat het beroep kan worden ingewilligd;

dat de stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend;

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing niet. Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad niet van de plicht om de ontvankelijkheid van een beroep ambtshalve te onderzoeken. De Raad is echter van oordeel dat vermeld onderzoek slechts aan de orde is wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Luidens artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing enkel bevelen als de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokken en als de verzoekende partij(en) ernstige middelen aanvoert(en) die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij meent te lijden als volgt:

" ...

Het nadeel dat verzoekende partij dreigt te lijden is een moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

- Verzoekende partij lijdt een ernstig nadeel dat zich situeert op verschillende vlakken.

✓ Inkijk en verlies van privacy

De kwestieuze "woning" is niet gelegen in een dorpskern of in een stadcentrum, waar een zekere vorm van inkijk tot de "normale" hinder behoort en dient te worden getolereerd.

Het betreft een zonevreemd gebouw, gelegen in agrarisch gebied.

Verzoekende partij kocht de hoeve in 1990, omdat ze rustig gelegen was, tegen een bos, en omdat het een alleenstaande hoeve - open bebouwing was. (stuk 16)

Het bos en omliggende weiden zijn gelegen in natuurgebied. Voorheen was er geen inkijk naar de woning van verzoekende partij.

Er ontstaat nu een inkijk vanuit de gang en slaap(mogelijk studeer-)kamer op de volledige binnen koer en naastliggende leefruimten.

Zulks blijkt bij nazicht van de bijgevoegde foto's. De foto's maken duidelijk welke de inkijk is op de binnenkoer en de leefruimten. (stuk 17)

De foto's zijn getrokken:

- o Van op een ladder op het perceel nr. 55 naar het perceel nr. 53 van verzoekende partij. (stuk 17a)*
- o Vanuit de leefruimten van de woning van verzoekende partij naar "woning" nr. 55. (stuk 17b)*
- o Vanuit de binnenkoer van verzoekende partij naar de ramen op de verdieping van woning nr. 55. (stuk 17c)*

Een slaap/studeerkamer, van waaruit een inkijk ontstaat, wordt dagelijks gebruikt, mogelijks op elk moment van de dag.

Het gebouw, in huidige toestand en functie, namelijk berging, heeft een totaal ander en veel minder intensief gebruik en is qua inkijk veel minder belastend dan een woning.

Dhr. en Mevr. Trouwers - Keybeck zijn nu reeds links aanpalende burens, zij wonen in de

woning nr. 57, en beseffen blijkbaar maar al te goed wat geluidshinder, hinder door inkijk en bijhorend gebrek aan privacy betekent: Zij hebben immers 4 rijen bomen - geleide haagbeuk aangeplant om dit te verhinderen. Ook aan de achterste perceelsgrens en aan de volledige straatkant werd hetzelfde bomenscherm geplant. (stuk 18)

De woning van Dhr. en Mevr. Trouwers - Keybeck, woning nr. 57, bevindt zich op een afstand van meer dan 37 meter van de woning van verzoekende partij en is een bestaande toestand. Door de verre afstand beperkt de inkijk zich enkel tot de tuin van de "woning" nr. 55, de tuinmuur schermt de volledige binnenkoer van verzoekende partij af. (stuk 19)

De gang en de kamer op de eerste verdieping van de te verbouwen woning zijn vlakbij, het gaat over een afstand van 1,52 meter tot de scheiding. Zij geven zicht op de hele binnenkoer en de naastliggende leefruimten. (stuk 20)

Bomen planten of de scheidingsmuur verhogen tegen die inkijk is geen optie omdat deze 6 meter hoog zou moeten zijn over de ganse lengte van de tuinmuur.

De achtergevel van het woongedeelte aan straatkant, het bijhorend terras en de binnenkoer van de woning van verzoekende partij zouden nog méér in de schaduw komen te liggen indien dergelijke tuinmuur zou gebouwd worden.

De ganse lengte van de binnenkoer afschermen is derhalve onmogelijk. Zulks op zich is reeds een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Indien het project wordt uitgevoerd, houdt zulks in dat verzoekende partij dagelijks geconfronteerd zal worden met de inkijk van de buur, zowel in de volledige binnenkoer als in de leefruimten.

Zulks impliceert een zeer ernstige daling van het woongenot en de belevingswaarde van het huis en van de tuin/terras.

✓ Geluidshinder en verlies van privacy

Ook het diep naar achter liggende gelijkvloers met naast- en achterliggend terras gaan qua gebruik intensief en luidruchtig zijn, zulks in tegenstelling tot de actueel bestaande groene zone met volgens het gewestplan een agrarische bestemming.

De geplande terrassen van de woning met nr. 55 zijn gelegen vlak achter de tuinmuur. Elk woord zal verstaanbaar zijn, alle gesprekken zullen kunnen worden gevolgd waardoor het gevoel van privacy totaal weg is. (stuk 21)

Daarbij weze herhaald dat het geen, zoals in stedelijk gebied, rijwoning of halfopen bebouwing betreft maar wel een rustig gelegen alleenstaande vierkantshoeve in agrarisch gebied.

Het huidige gebruik van het pand als berging heeft duidelijk een totaal ander en veel minder intensief gebruik en is qua geluidshinder veel minder belastend dan wanneer het een woning zou zijn.

✓ Esthetische en historische waardevermindering van de hoeve

De integrale vierkantshoeve was voorzien om opgenomen te worden op een lijst van markante woningen. De esthetische en historische waarde van deze hoeve wordt derhalve ook door de overheid duidelijk erkend.

Deze esthetische en historische waarde was één van de redenen waarom verzoekende partij de hoeve heeft gekocht, zij is trouwens architecte.

Indien de werken worden uitgevoerd, verliest de hoeve in haar geheel aan esthetische en aan historische waarde omdat het geheel met een er aan gebreide woning aan de linkerkant aan de straatkant, dus duidelijk zichtbaar, haar authenticiteit en uitstraling verliest als vierkantshoeve.

Onder andere door anders in te voegen, andere pannen te gebruiken, andere ramen te plaatsen (gevelmaterialen conform aan de bestaande garandeert niet dat ze identiek zijn), gaat het geheel ogen als twee halfopen bebouwingen.

✓Realiseren van een bekrompen zicht en gevoel door het bouwen van een tuinmuur pal achter de achterdeur van de woning van verzoekende partij

Er wordt een tuinmuur gerealiseerd pal achter de achterdeur in de achtergevel van de woning van verzoekende partij.

Voorheen was deze tuinmuur er niet, de scheiding tussen de twee percelen werd gevormd door het bakhuis, dat echter afgebroken werd.

Bij het openen van de achterdeur, loopt men tegen de tuinmuur en kijkt men pal op deze muur. Dit geeft een bekrompen zicht en gevoel.

Verzoekende partij brengt een foto bij van het bakhuis, dat inmiddels afgebroken werd, de rode lijn geeft de tuinmuur aan, die middels de bestreden beslissing vergund werd. (stuk 3 en stuk 23)

- Het ernstig nadeel is ook moeilijk te herstellen.

Om het geschetste nadeel op een efficiënte wijze te bestrijden, dient de ten uitvoerlegging van de bestreden beslissing te worden geschorst.

Zo niet blijft de beslissing immers uitvoerbaar en zullen Dhr. en Mevr. Trouwers - Keybeck de werken kunnen uitvoeren en zal het nadeel ten volle intreden.

De kans is reëel dat de werken uitgevoerd zijn vooraleer een uitspraak mag worden verwacht van uw Raad in de vernietigingsprocedure.

Bovendien leert de ervaring dat wanneer een gebouw gerealiseerd is, het bijzonder moeilijk wordt om het nadeel dat de werken meebrengen - door de afbraak ervan - terug ongedaan te maken.

..."

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

"...

2. Aangaande het opgeworpen 'ernstig nadeel'

Verzoekende partij werpt op als nadelen :

- 1. de inkijk en het verlies aan privacy*
- 2. geluidshinder en het verlies aan privacy*
- 3. esthetische en historische waardevermindering van de hoeve*

4. *het realiseren van een bekrompen zicht en gevoel door de bouw van de tuinmuur.*

2.1. Aangaande de beweerde inkijk en het hiermee gepaard gaande verlies aan privacy

Verzoekster werpt op dat door de bestreden beslissing er vanuit de slaap- en studeerkamers van de vergunde constructie inkijk ontstaat in de woning van verzoekster en er een verlies van privacy zou ontstaan.

Eerstens kan de verzoekende partij bezwaarlijk opwerpen dat haar woning als onderdeel van de vierkantshoeve, waarvan ook de vergunde constructie deel uitmaakt, is gelegen in agrarisch gebied en niet in woongebied waardoor er geen sprake zou zijn van inkijk die behoort tot de 'normale' hinder die voortvloeit uit de bestemming van een perceel tot woongebied.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat voor het beoordelen van de bestaande hinder, de feitelijke situatie in aanmerking moet worden genomen en het zonevreemd karakter van een constructie en zelfs het al dan niet vergund karakter van de omliggende constructies hieraan geen afbreuk doet (Arrest nr. S/2011/167 van 20 december 2011 in de zaak 2011/1014/SA/2/961).

Zowel de vergunde constructie als de aanpalende woning van verzoekster die samen onderdeel uitmaken van de oorspronkelijke vierkantshoeve zijn zonevreemd en waren dit reeds op het ogenblik dat verzoekster haar woning kocht.

Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk in haar verzoekschrift de indruk wekken als zou zij wonen in een 'alleenstaande hoeve-open bebouwing' in agrarisch gebied, met 'bos en omliggende weiden gelegen in natuurgebied' die door de vergunde constructie plots wordt gehypothekeerd.

In tweede instantie moet worden opgemerkt dat naast de hoedanigheid van bestaande zonevreemde constructies, de constructies zijn gelegen in agrarisch gebied, waar de schoonheidswaarde van het landschap niet de speciale bescherming geniet als in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Dit heeft tot gevolg dat enkel de hinder die de perken te buiten gaat van hetgeen men in dergelijk gebied mag verwachten, een ernstig nadeel kan opleveren (Arrest nr. S/2011/167 van 20 december 2011 in de zaak 2011/1014/SA/2/961).

In het verlengde hiervan moet worden opgemerkt dat verzoekster eveneens bezwaarlijk de indruk kan wekken als zou haar 'alleenstaande hoeve-open bebouwing' gelegen zijn temidden van bos, weiden en natuurgebied nl. 'het bos en de omliggende weiden zijn gelegen in natuurgebied'.

Zoals blijkt uit het uittreksel uit het gewestplan (zie inventarisstuk nr. 19.1) is de volledige site gelegen in agrarisch gebied en bevindt zich enkel achter de site natuurgebied.

De woning van de verzoekende partij maakt bijgevolg onderdeel uit van een zonevreemde voormalige vierkantshoeve waarvan ook de vergunde constructie deel uitmaakt en is derhalve gelegen in 'aangetast' agrarisch gebied.

Tweedens stelt verzoekster ten onrechte dat er 'voorheen geen inkijk was naar de woning van de verzoekende partij' en er door de vergunde constructie nu wel 'een inkijk ontstaat vanuit de gang en de slaap (mogelijk studeer-)kamer op de volledige binnenkoer

en naastliggende leefruimten'.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat er op de verdieping niets wijzigt aan de bestaande achtergevel. De achtergevel bestond voorafgaand aan de aanvraag reeds uit 2 vensters op de eerste verdieping die behouden blijven bij de vergunde constructie. Het is geenszins zo dat er op de verdieping plots ramen bij zouden komen, de ramen groter zouden worden, nog minder dat de volledige achtergevel zou worden opgetrokken uit glas. Er is evenmin sprake van een extra verdieping bovenop het bestaande complex.

Voorgaande heeft dan ook tot gevolg dat in zoverre er reeds sprake zou zijn van inkijk en een verlies aan privacy ingevolge de vergunde constructie (quod non) het hier gaat om reeds vooraf bestaande inkijk en schending van de privacy, waardoor de vergunde constructie en de bestreden beslissing als zodanig in casu geen 'nadeel' opleveren, laat staan een 'ernstig' nadeel opleveren.

Nadelen die de verzoekende partij al ondervindt voor ons college de bestreden beslissing neemt, kunnen in het schorsingscontentieux niet als moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden beschouwd (Arrest nr. S/2013/78 van 23 april 2013 in de zaak 2010/657/SA/1/608).

In dit verband moet bijkomend worden gewezen op de vaststaande rechtspraak van de Raad in het geval waarin de schorsing wordt gevraagd van een beslissing waarbij een regularisatievergunning wordt toegekend. In het voorkomende geval, net als in casu, moet de vordering tot schorsing zonder meer als doelloos worden afgewezen. Het geschetste nadeel kan immers niet (meer) worden voorkomen door de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Er is dan ook niet voldaan aan de gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan worden geschorst ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen (Arrest nr. S/2013/19 van 29 januari 2013 in de zaak 1011/761/SA/1/705).

In tweede instantie blijkt uit de foto's uit het dossier (zie inventarisstuk nr. 5.1.5 en 19.6) en uit het inplantingsplan 3/1 dat de nieuwe toestand weergeeft (zie inventarisstuk nr. 21.1) dat de volledige tuin van de vergunninghouders is omgeven door een tuinmuur waarvan de hoogte aan de zijde van het gedeelte van de voormalige vierkantshoeve waarvan verzoekster eigenaar is, varieert van 3,65 meter naar 2,40 meter en naar 2,50 meter om vervolgens terug een hoogte aan te nemen van 3,27 meter.

Het kan bezwaarlijk worden betwist dat dergelijke overigens reeds bestaande tuinmuur op verregaande wijze het zicht op de overige delen van de vierkantshoeve beperkt, zoniet onmogelijk maakt.

Verzoekster maakt daarentegen abstractie van het bestaan van de tuinmuur en betreft deze op geen enkele wijze in haar beoordeling voor wat betreft de beweerde inkijk en de aantasting hierdoor van haar privacy.

Verzoekster geeft dan ook slechts een onvolledig beeld van het beweerde nadeel dat geenszins kan overtuigen.

In derde instantie blijkt uit de foto's uit het dossier (zie inventarisstuk nr. 5.1.5 en 19.6) en haalt verzoekster het bovendien zelf aan in haar verzoekschrift dat de vergunninghouders in de achterliggende tuin 4 rijen bomen nl. geleide haagbeuk hebben

aangeplant wat bijkomend het zicht op het gedeelte van de voormalige vierkantshoeve dat in eigendom toebehoort van de verzoekende partij ernstig belemmert.

Ook dit gegeven wordt door verzoekster niet betrokken in haar beoordeling van het beweerde nadeel.

In vierde instantie is er evenmin sprake van inkijk op de volledige binnenkoer en naastliggende leefruimten en schending van de privacy, minstens wordt dit door de verzoekende partij niet aangetoond.

De foto's die verzoekster bijbrengt en zouden genomen zijn vanop een ladder houden geen rekening met het beperkt gezichtsveld dat wordt gecreëerd door een venster in een buitenmuur, waardoor er niet langer sprake is van een wijds en onbelemmerd zijdelings (!) uitzicht wat wel het geval is bij het nemen van foto's vanop een ladder zoals in casu. De bijgebrachte foto's geven dan ook geen representatief beeld van het uitzicht en kunnen dan ook niet in aanmerking worden genomen als dienstig bewijs voor het beweerde nadeel.

Het loutere feit dat er in de verte in geringe mate 'een zicht' mogelijk is op een gedeelte van de (voormalige) vierkantshoeve dat in eigendom toebehoort aan verzoekster en is gelegen op een afstand van ruwweg 30 á 35 meter naar achter en bovendien zijdelings verwijderd, kan geenszins worden gelijkgeschakeld met 'inkijk' laat staan een 'verlies aan privacy', minstens wordt dit door verzoekster niet aangetoond. Eisen dat elk zicht op eender welk raam uitgesloten moet zijn leidt ertoe dat enkel nog volledig gesloten constructies zonder enige vensters kunnen worden vergund, wat uitgesloten is.

Bovendien blijkt uit de stukken 17 van verzoekende partij dat er geenszins concrete inkijk in de woning van de verzoekende partij mogelijk is. Op geen enkele foto kan concreet worden ontwaard wat of wie zich precies bevindt achter de vensters. De inkijk op de binnentuin is enkel het gevolg van het onbelemmerd zicht vanop de ladder dat niet strookt met de realiteit waarbij het gezichtsveld in verregaande mate wordt beperkt door het venster en de buitenmuur.

In vijfde instantie kan verzoekster eveneens bezwaarlijk stellen als zou zij een nadeel ondervinden door een wijziging van de bestemming van de kamers op de verdieping aan de achterzijde van de woning van berging tot slaap/studeerkamer.

Eerstens vermeldt plan 1/3 (zie inventarisstuk nr. 21.1) waarop de bestaande toestand is weergegeven uitdrukkelijk de omschrijving als 'kamer' dan wel 'nachthal' wat niet strookt met een bestemming hebben als 'berging'. Verzoekster staft bovendien haar bewering ook niet met enig concreet stuk.

Tweedens vermeldt het plan 2/3 (zie inventarisstuk nr. 21.1) waarop de nieuwe toestand is weergegeven uitdrukkelijk de omschrijving als respectievelijk 'nachthal' en 'slaapkamer' bij de kamers achteraan de woning. Van 'twee' slaapkamers dan wel 'studeerkamers' zoals verzoekster tracht voor te houden is er dan ook geen sprake. Verzoekster bouwt haar argumentatie dan ook op vertrekkende vanuit een foutieve premisse.

Derdens, louter ondergeschikt, kan verzoekster bezwaarlijk ernstig voorhouden als zou een slaapkamer 'mogelijks op elk moment van de dag' worden gebruikt. Minstens wordt geen enkel dienstig bewijsstuk voorgelegd waardoor er hooguit sprake kan zijn van een

louter hypothetisch nadeel.

Vierdens moet worden opgemerkt dat voor zover reeds zou zijn aangetoond dat het toekomstig aanwenden van een van de kamers aan de achtergevel als studeerruimte (wat indruist tegen de uitdrukkelijke omschrijving van de kamer als 'slaapkamer') een ernstig nadeel zou uitmaken, dan vloeit het betreffende nadeel geenszins voort uit de bestreden beslissing als zodanig. In het voorkomend geval ontbreekt dan ook het vereiste oorzakelijk verband tussen de bestreden beslissing en het beweerde nadeel.

Derdens, voor zover er al sprake zou zijn van een nadeel in hoofde van verzoekster en het bewijs hiervan zou zijn geleverd, quod non, toont verzoekster evenmin aan dat de normale mate van hinder gelet op het 'aangetast agrarisch gebied' op een onaanvaardbare wijze zou worden overschreden.

Het is aan de verzoekende partij om het verbreken of het ernstig verstoren van het relatieve evenwicht tussen het bestaan van hinder eigen aan een 'aangetast agrarisch gebied' enerzijds en de tolerantie die ten aanzien van de vermelde hinder mag verondersteld worden anderzijds, aan te tonen. Verzoekster toont niet concreet aan dat het relatieve evenwicht aan tolerantie zal verbroken worden door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Van een ernstig nadeel is er in casu geen sprake, minstens wordt dit door verzoekster niet aangetoond.

2.2. Aangaande de geluidshinder en het hiermee gepaard gaande verlies aan privacy

Verzoekster werpt op dat de uitsprong naar achter in de gelijkvloerse verdieping en het terras zullen leiden tot een intensief en luidruchtig gebruik waardoor er sprake zou zijn van geluidshinder en de aantasting hierdoor van de privacy. Er wordt de vergelijking gemaakt met een bestaande groene zone met volgens het gewestplan agrarische bestemming.

Eerstens moet worden vastgesteld dat verzoekster de beweerde geluidshinder en als gevolg hiervan het verlies aan privacy, met geen enkel concreet bewijs staft, laat staan aannemelijk maakt. Het stuk 21, zijnde het plan waarop de tuinmuur en het terras staan ingetekend kan geenszins volstaan. Om die reden kan er van een beweerd nadeel, laat staan een ernstig nadeel geen sprake zijn. Een louter 'hypothetisch' nadeel kan niet volstaan.

Tweedens verliest verzoekster ook hier uit het oog dat het gaat om 'aangetast' agrarisch gebied waarbij ook het gedeelte van de voormalige vierkantshoeve dat zij in eigendom heeft en bewoont, zonevreemd is.

Bovendien bevindt er zich in de bestaande toestand aan de achterzijde van de woning reeds een deuropening, waardoor minstens de vraag moet worden gesteld in hoeverre de beweerde hinder als gevolg van de bestreden beslissing afwijkt van de bestaande hinder en de grenzen van de redelijkheid overschrijdt.

Derdens moet minstens worden opgeworpen dat de beweerde geluidshinder niet het rechtstreekse gevolg is van de bestreden beslissing als zodanig maar enkel het gevolg is van de wijze waarop gebruik wordt gemaakt van het terras. In dit verband kan de vergelijking worden gemaakt met verkeershinder die als nadeel wordt opgeworpen van een vergunde constructie waarin een winkel zal worden uitgebaat. In het voorkomende

geval zal niet de vergunde constructie op zich verkeershinder teweegbrengen maar enkel de in de vergunde constructie uit te oefenen handelsactiviteiten, waardoor het vereiste oorzakelijk verband ontbreekt (zie o.m. in die zin : Arrest nr. S/2011/24 van 30 maart 2011 in de zaak 2010/684/SA/3/631 en Arrest nr. S/2011/89 van 2 augustus 2011 in de zaak 2011/445/SA/2/371, Arrest nr. S/2011/100 van 23 augustus 2011 in de zaak 2011/83/SA/2/64).

Vierdens moet eveneens worden vastgesteld dat het beweerde nadeel in zoverre dit het gevolg zou zijn van een toekomstig andersluidend gebruik van de woning (zij het weliswaar binnen het huidige wettelijk kader) dan het beweerd huidige gebruik als berging, dit niet in rechtstreeks oorzakelijk verband staat met de bestreden beslissing als zodanig. Het louter wijzigen van het gebruik van kamers, voor zover er geen sprake is van een vergunningsplichtige functiewijziging, is op zich niet vergunningsplichtig, maakt als zodanig dan ook niet het voorwerp uit van de stedenbouwkundige vergunning en kan derhalve dan ook geen aanleiding geven tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Vijfde, voor zover er al sprake zou zijn van een nadeel in hoofde van verzoekster en het bewijs hiervan zou zijn geleverd, quod non, toont verzoekster evenmin aan dat de normale mate van hinder gelet op het 'aangetast agrarisch gebied' op een onaanvaardbare wijze zou worden overschreden.

Van een ernstig nadeel is er in casu geen sprake, minstens wordt dit door verzoekster niet aangetoond.

2.3. Aangaande de esthetische en historische waardevermindering van de hoeve

Verzoekster werpt op dat zij als architecte het stuk van de voormalige vierkantshoeve waarvan zij thans eigenaar is, destijds heeft gekocht omwille van de esthetische en historische waarde van de hoeve waarbij de betreffende waarde zou verdwijnen door het gebruik van andere materialen. Zij werpt tevens op dat het de bedoeling was dat de vierkantshoeve in zijn oorspronkelijke vorm als integraal geheel zou worden opgenomen op de lijst van markante woningen.

Eerstens moet ook hier worden vastgesteld dat verzoekster het beweerde nadeel op geen enkele wijze aantoont, laat staan aannemelijk maakt.

Verzoekster verwijst niet naar enig concreet bewijsstuk op grond waarvan de ernst van het nadeel, en bij uitbreiding het moeilijk te herstellen karakter van het ingeroepen nadeel moet blijken. Het komt niet aan ons college noch aan de Raad toe om het administratief dossier ambtshalve te onderzoeken in de veronderstelling dat uit de stukken ervan de ernst en het moeilijk te herstellen karakter zouden kunnen worden afgeleid (Arrest nr. S/2012/49 van 12 december 2012 in de zaak 1112/13/SA/3/49).

Om die redenen moet het beweerde nadeel reeds als ongegrond worden afgewezen.

Tweedens, in zoverre het beweerd bestaan van het voorgehouden nadeel reeds zou zijn aangetoond, quod non, is er minstens geen sprake van een 'ernstig' nadeel.

In eerste instantie bevestigt het feit dat de hoeve uiteindelijk niet op de zogenaamde 'lijst met markante woningen' werd opgenomen dat de hoeve als zodanig niet beschikt over de vereiste specifieke esthetische en historische waarde op grond waarvan het te onderscheiden zou moeten zijn van andere woningen. Het beweerde nadeel wordt

hierdoor reeds ontkracht.

In tweede instantie was verzoekster op het ogenblik dat zij tot de aankoop overging zich er zeer goed van bewust dat zij slechts een gedeelte van de oorspronkelijke vierkantshoeve kocht en dus niet de volledige vierkantshoeve, wat noodzakelijkerwijze impliceert dat verzoekster geen vat heeft op het voortbestaan van dat gedeelte van de voormalige vierkantshoeve dat door haar niet werd gekocht. Bovendien mag van verzoekster specifiek in haar hoedanigheid van architecte worden veronderstelt dat zij zeer goed op de hoogte was/is van het zonevreemde karakter van de voormalige hoeve en de stedenbouwkundige regelgeving inhoudende de mogelijkheden tot verbouwen en uitbreiden van zonevreemde constructies.

In derde instantie moet voortgaande op de stukken van het dossier, en meerbepaald foto 6 van het inventarisstuk nr. 5.1.5 worden vastgesteld dat verzoekster in een gedeelte van de hoeve dat tot haar eigendom behoort, zelf de oorspronkelijke wit geverfde houten ramen heeft vervangen door groene (houten/aluminium/pvc) ramen, wat ontegensprekelijk afbreuk doet aan de esthetische en historische waarde die verzoekster toeschrijft aan de oorspronkelijke vierkantshoeve en voor haar een van de redenen uitmaakte om het pand te kopen. Door zelf fundamentele wijzigingen aan de oorspronkelijke vierkantshoeve aan te brengen kan zij bezwaarlijk nog langer op ernstige wijze voorhouden als zou er in casu sprake zijn van een 'ernstig' nadeel.

Van een ernstig nadeel is er in casu geen sprake, minstens wordt dit door verzoekster niet aangetoond.

2.4. Aangaande het realiseren van een bekrompen gezicht en gevoel door het bouwen van een tuinmuur achter de achterdeur van de woning van verzoekster

Verzoekster werpt op dat de bestreden beslissing het oprichten van een tuinmuur vergunt die vertrekt pal achter de achterdeur in de achtergevel van de woning van verzoekster waardoor er voor haar een bekrompen zicht en gevoel zou ontstaan.

Eerstens toont foto 6 van het inventarisstuk nr. 5.1.5 van het administratief dossier aan, net zoals overigens de plannen 1/3 en 2/3 (zie inventarisstukken nrs. 21.1) dat er zich vandaag de dag reeds een (voorlopige) tuinmuur bevindt op de kwestieuze plaats die werd opgetrokken om de opening te dichten ten opzichte van de woning van verzoekster na de afbraak van het bakhuis dat oorspronkelijk de overgang vormde naar de woning van verzoekster.

Het argument van verzoekster waarbij zij stelt als volgt : 'Voorheen was deze tuinmuur er niet, de scheiding tussen de twee percelen werd gevormd door het bakhuis, dat echter afgebroken werd' betreft dan ook een onjuiste voorstelling van zaken.

Voorgaande heeft dan ook tot gevolg dat in zoverre er reeds sprake zou zijn van een bekrompen gevoel en zicht ingevolge de vergunde constructie (quod non) het hier gaat om reeds vooraf bestaande hinder/nadelen, waardoor de vergunde constructie en de bestreden beslissing als zodanig in casu geen 'nadeel' opleveren, laat staan een 'ernstig' nadeel opleveren.

Nadelen die de verzoekende partij al ondervindt voor ons college de bestreden beslissing neemt, kunnen in het schorsingscontentieux niet als moeilijk te herstellen ernstig nadeel beschouwd worden (Arrest nr. S/2013/78 van 23 april 2013 in de zaak 2010/657/SA/1/608).

In dit verband moet eveneens worden gewezen op de vaststaande rechtspraak van de Raad in het geval waarin de schorsing wordt gevraagd van een beslissing waarbij een regularisatievergunning wordt toegekend. In het voorkomende geval, net als in casu, moet de vordering tot schorsing zonder meer als doelloos worden afgewezen. Het geschetste nadeel kan immers niet (meer) worden voorkomen door de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Er is dan ook niet voldaan aan de gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan worden geschorst ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen (Arrest nr. S/2013/19 van 29 januari 2013 in de zaak 1011/761/SA/1/705).

Tweedens moet louter volledigheidshalve worden opgemerkt dat het beweerd bekrompen gevoel en uitzicht geenszins als nadeel op zich blijkt uit de stukken 3 en 23 waar verzoekster naar verwijst, laat staan dat hieruit het ernstig karakter blijkt van het beweerde nadeel.

Van een ernstig nadeel is er in casu geen sprake, minstens wordt dit door verzoekster niet aangetoond.

...

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl.*, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

De verzoekende partij dient aan de hand van concrete en precieze gegevens aan te duiden waaruit enerzijds de ernst van het persoonlijke nadeel bestaat dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, wat inhoudt dat concrete en precieze aanduidingen moeten worden verschaft over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vervat in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO, kan dan ook niet, minstens niet zonder meer, gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen” die de verzoekende partij kan ondervinden ingevolge een vergunningsbeslissing en die de verzoekende partij desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure verschaft. Bij de beoordeling van de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen kan de Raad bovendien alleen rekening houden met wat in dat verband in het verzoekschrift werd aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken.

Ongeacht de vraag of er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing deels een regularisatievergunning (sloop van aanhorigheden) is. Wat de nadelen betreft die hiermee in verband worden gebracht, oordeelt de Raad dat de voorliggende vordering tot schorsing zonder

meer doelloos is. De geschetste nadelen kunnen immers niet voorkomen worden door de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.

Als moeilijk te herstellen ernstig nadeel wijst de verzoekende partij op de inkijk op haar binnenkoer en in haar leefruimtes vanuit de gang en de slaapkamers/studeerkamer van het vergunde en, bijgevolg, het verlies aan privacy.

Zij wijst ook op geluidshinder en het verlies aan privacy tengevolge van het naast- en achterliggend terras op het gelijkvloers en vreest esthetische en historische waardevermindering van de hoeve doordat de 'aangebode woning' met andere voegen, ramen en dergelijke meer de indruk van 2 half-open gebouwen wekt en de hoeve aan uitstraling en authenticiteit doet verliezen. Tenslotte voert de verzoekende partij een gevoel van ingeslotenheid ingevolge de tuinmuur aan.

3.

De Raad stelt vooreerst vast dat de voorgehouden inkijk vanaf de verdieping achteraan de woning feitelijke grondslag mist, minstens uitgaat van een verkeerde premisse. Uit de middelen de bestreden beslissing vergunde plannen blijkt dat er zich op de verdieping achteraan de woning een '*nachthal*' en '*slaapkamer*' bevinden.

De voorziene indeling verschilt niet van de bestaande toestand aangezien uit de plannen evenzeer blijkt dat er zich momenteel op de verdieping achteraan de woning een '*kamer*' en '*nachthal*' bevinden en geen '*berging*' zoals de verzoekende partij voorhoudt.

De bestemming en functie van de kamers op de verdieping wijzigt dus niet, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aanleiding zal geven tot een grotere (mogelijkheid tot) inkijk dan thans reeds het geval is. Er komen ook geen ramen bij op de verdieping, noch worden de bestaande groter gemaakt.

De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat er '*mogelijks op elk moment van de dag*' een vrij intensief gebruik van bedoelde ruimten zal zijn. Het aangevoerde nadeel overstijgt het niveau van de loutere hypothese nauwelijks en kan de gebeurlijke schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing derhalve allerminst verantwoorden.

De door de verzoekende partij neergelegde foto's doen aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Het gezichtsveld, bekomen van op een ladder op het perceel nr. 55, evenals dat vanaf de binnenkoer zelf naar de ramen op de verdieping van die woning 55, geven een vertekend beeld ten aanzien van de realiteit.

4.

Ook wat betreft de aangevoerde geluidshinder en het verlies aan privacy tengevolge van het naast- en achterliggend terras op het gelijkvloers, vlak achter de tuinmuur, dient de Raad vast te stellen dat het niveau van de hypothese nauwelijks wordt overschreden. Bovendien lijkt de verzoekende partij in haar toelichting uit het oog te verliezen dat ook zij zonevreedt woont en een aanzienlijke binnenkoer ter beschikking heeft, zodat van haar toch wel een grotere tolerantie mag verwacht worden. De tuinmuur met variërende hoogte relativeert overigens de ernst van het ingeroepen verlies aan privacy.

Ten aanzien van de esthetische en historische waardevermindering van de hoeve stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoonbaar waarin juist de esthetische en historische waarde van de oorspronkelijke vierkantshoeve bestaat. De hoeve is niet beschermd en als eigenaar van

slechts een gedeelte ervan, heeft de verzoekende partij ook geen vat op het behoud ervan in de originele staat die, in voorkomend geval op grond van de vigerende regelgeving, prefect legaal kan wijzigen.

De zogenaamde '*lijst met markante woningen*' blijkt in de praktijk een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan in opmaak te zijn, waarin de betrokken hoeve trouwens niet is opgenomen en de stukken van het dossier (foto 6 van het inventarisstuk nr. 5.1.5 uit het administratief dossier) tonen ook aan dat verzoekende partij zelf de oorspronkelijke wit geverfde houten ramen heeft vervangen door groene (houten/aluminium/pvc) ramen. Zij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat het vergunde, met andere voegen, ramen en dergelijke meer, afbreuk doet aan de uitstraling en authenticiteit van de hoeve.

5.

In zoverre de verzoekende partij tot slot stelt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, meer specifiek de vergunde tuinmuur, aanleiding zal geven tot een 'bekrompen zicht', dan wel een gevoel van ingeslotenheid, dient de Raad vast te stellen dat er zich op vandaag reeds een (voorlopige) tuinmuur bevindt ter hoogte van de opening die is ontstaan na de afbraak van het bakhuis. Het aangevoerde nadeel lijkt dan ook niet voort te vloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts geschorst kan worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Voorgaande vaststellingen volstaan om de vordering af te wijzen en maken dat een onderzoek naar het gebeurlijk moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen niet aan de orde is.

B. Ernstige middelen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Henri TROUWERS en mevrouw Brigitte KEIBECK is onontvankelijk voor wat de behandeling van de vordering tot schorsing betreft.
2. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.
3. De zaak wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging verwezen naar de tweede kamer, voorgezeten door mevrouw Hilde LIEVENS.

Het oorspronkelijke rolnummer wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging gewijzigd in het rolnummer 1213/0629/SA/2/0594.

5. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 14 januari 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,
met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Hildegard PETTENS

Filip VAN ACKER